

En el lloc adequat i en el moment oportú

Dll, 7/11/2011 per Catalunya Religió

[Contemplació de l'Evangelí](#)

M'agrada molt fixar-me en els evangelis difícils i arribar a solucions que són vivències senzilles, religioses. L'Evangelí de les cinc verges prudentes i les cinc desassenyades que no tenen oli per les seves llànties i són refusades en el Banquet de Noces, no és que sigui difícil però té tres punts desagradables per a la sensibilitat d'avui.

El costum de tenir el nuvi unes “dames d'honor” resulta obsolet i més que sospitós de masclisme; ens estranya la gasiveria de les “verges prudentes”, un títol que contrasta amb la seva escassa solidaritat; i trobem rigorosa la severitat del nuvi que no vol obrir la porta a les “desassenyades”. No acabem d'assimilar que a Jesús no li desplaï que els personatges ficticis de les seves paràboles siguin persones de poca altura moral, com l'administrador infidel, o de pocs recursos humans, com el qui guarda el talent en el mocador en comptes de posar-ho a interès.

Per entendre l'evangelí, el millor és situar-nos. I ens ajuda a situar-nos la primera lectura del llibre de la Saviesa, que presenta un contrast que sempre m'ha cridat l'atenció: Déu ho fa tot: ens dóna la saviesa i fins i tot el desig de posseir-la. Però la persona que es troba davant Déu –home o dona—no és pas un zero a la esquerra. En definitiva, alguna cosa fa: busca la Saviesa, la desitja, matineja per rebre-la, la troba, la medita... I, si la cerca, la troba; i si matineja per trobar-la, veu que la Saviesa està asseguda a la porta.

Aquesta expressió em recorda Pilat que tenia davant seu la Veritat, però com que no va fer res per estimar-la i trobar-la, la Veritat va passar pel seu davant sense entrar en el seu cor. L'Etern, Jesús, truca a la porta del governador, però aquest no li obre, i no pot haver-hi trobada ni sopar ([Veure Apocalipsi 3, 20](#)). L'Eternitat passa lliscant davant del temps, però el temps no queda il·luminat per l'Etern. Manca alguna coseta, petita tal vegada, com un acte de simpatia, d'amor, però imprescindible. I, a més, intransferible: ningú no el pot fer per mi. Cadascú ha de fer el que li toca fer: estimar Déu, buscar-lo. I també, fer un nou acte d'amor per la parella quan treu el cap el perill de la indiferència en les famílies.

I això és el que vol dir, en veu alta, l'evangelí de les deu verges: hem de buscar Déu i la seva saviesa, “seny” de tots assenyats. Cal estar situats i preparats, perquè el Nuvi ens surt a l'encontre i l'hem de rebre. “Vetlleu, perquè no sabeu el dia ni l'hora”, i cal estar en el lloc adient i en el moment oportú. Tots els futbolistes ho saben això: *en el lloc adequat i en el moment oportú* es fan els gols i es pren la pilota al conrari que es desmarca.

Vetlleu, vol dir –com diu el [salm 62](#)—que l'amor de Déu val més que la vida i que la meua ànima s'ha enamorat de Déu. Però de fet, nosaltres no el cerquem amb ganes de trobar-lo; no el desitgem com el do més gran que ens acompanya i ens dóna alegria; no “volem estar sempre amb el Senyor” (1 Tessalonicencs 4, 17 b). El Quart Evangelí presenta sovint aquests contrastos entre les persones febles, petites i pecadores de la terra i el Sant dels Sants que es fa trobadís. En positiu tenim la Samaritana o el Cec de naixença davant Jesús. En negatiu, Pilat. Què li cal a l'home? No pas fer un solemníssim acte de fe amb orquestra i platerets.

Segurament ens cal aixecar els ulls a Déu i fer-li el nostre acte d'amor més íntim i més humil. Atenció: tot esdevindrà il·luminat.